

Posudek bakalářské práce

Ivana Dvořáková: Postava Claudine ve srovnání s jinými charaktery pozdější tvorby Colette

Zadáním práce bylo postihnout základní rysy první významné ženské postavy, kterou postavila zřejmě nejvýznamnější francouzská prozaička 1. poloviny 20. století Colette do středu několika svých prvních románů, tvořících jakýsi celek či řadu (určenou mj. i tím, že je zpočátku pseudonymně pokrýl Colettin první manžel Willy a dodnes je uváděn jako jejich spoluautor, zřejmě na základě dispozic francouzského autorského zákona), tento charakter srovnat s dalšími hrdinkami ve významnějších autorčiných románech pozdějších a určit, zda a jak se odchyľují od této první autobiografické projekce či autofikce – zda jsou tedy modulovány odlišně, jak se diversifikují či prohlubují a jak se případně proměňuje emancipační étos, který je u Colettiny první hrdinky patrný.

Colettiny romány nebývají rozsáhlé, ale dílo je hojné, kandidátka musela tedy zvládnout dost velký primární korpus a své popisy a analýzy podepřít vhodnou sekundární literaturou, které je poměrně dost. Tento základní úkol splnila myslím velmi uspokojivě. V samotné práci převládá popis a analýza jednotlivých knih, pozornost je věnována nejprve tomu, jak se sama postava Claudine v průběhu cyklu vyvíjí (protože stárne a získává životní zkušenost), v dalších knihách pak jsou ženské charaktery s touto postavou důsledně konfrontovány; pozornost je věnována i postavám mužským, i když jejich role je málokdy centrální (stejně centrální postavení jako hrdinka má v analyzovaných dílech snad pouze mladý *Chéri* v románech, kde vystupuje). Třebaže prvotní impuls k vytvoření postavy Claudine vyšel od Willyho a nemělo jít o projekt nijak náročný (Colette měla vypsát své vzpomínky na střední školu a trochu je eroticky „zpestřit“) a třebaže postava nakonec Colettu poněkud omrzela a chtěla uniknout jejímu obrazu, který k ní příliš těsně přiléhal (byla to ona sama, ale zároveň ne dost a ne úplně), tvoří ženský typ cenný svou vitalitou (projevující se mj. láskou k přírodě, ale také jistou potřebou ovládat jiné), samostatností a odvahou žít a také toužit podle svého (s tím souvisí bisexuální stránka Claudininých příhod, mající opět podklad i v autorčině životě). Konfrontace s jinými ženskými postavami uvnitř cyklu i dál po něm ukazuje jak na přesouvání akcentů, změny tónu, postupné zvažnění někdy až k tragice, ale také zásadní jednotu existenční problematiky, v níž je vždy zahrnuto úsilí – úspěšné nebo neúspěšné – zdolat překážky, které brání životu v rozvinutí a naplnění (právě v tomto smyslu by se dalo hovořit o emancipačním étosu, i když kandidátka o něm nemluví).

Analytická složka práce je zvládnutá dobře, správně pojatá je i krátká kapitola životopisná, opticky rovněž soustředěná do patřičných životních období spisovatelčiných. Závěr nastiňuje jistou syntézu, která snad mohla být ještě určitější.

Pokud jde o formální a jazykovou stránku, kandidátka ji vcelku zvládla. Trochu mě překvapilo, že oproti konceptu, který jsem viděl, odstranila v centrální části textu mnoho odkazů v poznámkách, snad proto, že vedly převážně k internetovým stránkám asociace Přátel Colette: na druhé straně tak posuzovateli může ujít, že práce se fundovaně opírá o publikované údaje a že jejich původ nijak neutajuje. S češtinou kandidátka poněkud zápolí, zejména s interpunkcí a některými nepravidelnostmi flexe (zvl. zájmenné tvary: ji/jí), místy formuluje dost těžkopádně, ba i nelogicky, takže v plynulém písemném vyjadřování by se měla víc cvičit (patrně je to zejména v první, biografické části, která byla průběžně méně konzultována).

Práci nicméně hodnotím jako zdařilou a doporučuji k obhajobě s hodnocením výborně.

doc. PhDr. Václav Jamek,
vedoucí práce

V Praze dne 4. září 2013